

PANDÈMIA

Liquidació total i porta oberta

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Baixar pel passeig de Gràcia és infernal. La pols dels plàtans se't fica per tot arreu. Plores i esternudes i et rasques i et maleeixes tots els ossos. A l'altura de València, l'escombriaire omple el cotxe amb una muntanya d'aquest pol·len diabòlic. La seva jornada no serà gaire llarga avui. La Yamila baixa, com quasi cada dia, a donar conversa al sensesostre que ja fa tres setmanes que dorm sota la marquesina molt a prop d'on hi havia el cine Fantasio. Cap dels dos recordava que avui és el Dia del Treball.

Si hem de jutjar per la cruïlla de la realitat, dels carrers tristos, ja fa més de quaranta dies que és Primer de Maig, tot tancat, etern dia del no treballador. Amb aquesta eloqüència m'ho explica el Vicente, mentre un puro descomunal li serveix per fer-se un homenatge just a l'entra-

da de casa seva, a Pau Claris amb Mallorca. Més enllà dels sindicalistes i els tuitaires irredempts que tot el dia s'exclamen de l'apocalipsi que vindrà, ¿quanta gent al país s'enrecorda –o se'n vol recordar– de la data assenyalada d'avui?

“*Liquidación por cierre -50%*”, diu un cartell més gros impossible a l'aparador del Cashmere Silk. Sí, d'acord, és d'abans de tot això, però la imatge impacta igual. Quants negocis no tenen penjats rètols com aquest i no tornaran a obrir més? Al gremi de botiguers –el de les franquícies el deixarem estar– les xifres deuen ser esgarrifoses. Alço la vista i una noia pren el sol amb desfici al balcó d'un principal ben proveït de llum.

A partir de dilluns al Surya s'hi podrà demanar menjar a domicili. Un destí més per als irreductibles motxillers de Glovo. Avui també se'n veuen. Menys, molts menys que la resta d'aquests dies. Per la Gran Via en deambula un amb la bici a baixes revolucions. I a Fontanel·la n'hi ha dos que conversen sobre les motos respectives a l'espera que el mòbil els indiqui un nou servei:

La plaça Urquinaona ahir completament buida. M. GARCÍA

“Avui el dia està tranquil. A la tarda s'animarà”. Just al davant, una entrega: un cafè amb llet i un enrotllat. Fonamental, sens dubte, que això t'ho hagi de portar algú a casa.

Plaça Urquinaona, tradicional punt d'inici de la manifestació del Primer de Maig, està deserta. Hi ha un Nostrum criant pols. Hi ha la barreteria Mil, que aviat –amb la nova nor-

malitat– haurà de redoblar el miracle d'estar oberta. I hi ha també l'elenc congelat al cartell del Borràs –*Pecats imperdonables*–, que fa setmanes que no fa riure a ningú. La Via Laietana està insolada, ni un bri d'ombra. Ni una sola pancarta, ni un sol xiulet, ni un sol pamflet. Cap psuquer històric crida davant la comissaria.

“Contra el capital, feminisme radical”, diu a plaça Catalunya davant les portes robustes del Banc d'Espanya. Un rastre del 8 de març, segurament. Quin contrast entre la barbaritat de gent al carrer i la solitud quasi total. No fa ni dos mesos i sembla que en faci set. La memòria se'ns ha liquat, sembla que tots els records recents tinguin més temps del que tenen. Uns quants taxis esperen clients. N'agafo un de tornada a casa. “*Liquidación por cierre*”, torno a llegir. Liquidació, fàcilment se't pot quedar incrustat el concepte al cervell. A rambla de Catalunya amb Còrsega, la ja històrica floristeria de Maria Ponsà està tancada, esclar, però la porta està oberta i a dins algú hi treballa, arregla, ordena, prepara gerros i guarniments. Porta oberta, quina imatge. ■